



## In de veldput

**The Well**

**Regie: Alexandra Broeder**

**Frascati producties / De Bascule**

**Recensent: Jeroen van Goor**

**D**e grond waarop wij staan hè die ziet er wel heel solide uit, maar er hoeft maar dát te gebeuren of je zakt er doorheen. En dan moet je je in de donkere wereld eronder maar in je eentje zien te redden.' (Uit *After Dark* van Haruki Murakami.)

Regisseur Alexandra Broeder ging samen met theater Frascati in Amsterdam een verbintenis aan met de Bascule, een academisch centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie. Broeder sprak uitgebreid met een groep meisjes van veertien tot negentien jaar die bij de Bascule in behandeling zijn en werkte met hen aan een voorstelling waarin de meisjes vertellen over hun leefwereld. Niet direct in hun eigen woorden, maar aan de hand van teksten van de Japanse schrijver Haruki Murakami. Het resultaat is een wonderlijke, vervreemdende ervaring waarin je als toeschouwer wordt meegevoerd naar 'de veldput', een verborgen plek waar je, 'als je er eenmaal in gevallen bent, met geen mogelijkheid meer uit komt'.

De zes meiden zitten in tuinstoelen, gekleed in kleurige trainingsbroeken en glittershirts, en houden voortdurend oogcontact met het publiek terwijl ze hun verhaal doen. Soms wordt dat een beetje uitdagend, vooral tijdens lange stiltes waarin je steeds dieper wordt meegevoerd die veldput in. Daar bestaat volgens de meisjes de tijd niet meer, de stilte kan er een eeuwigheid aanhouden. Het effect is confronterend, toeschouwers beginnen nerveus om zich heen te kijken, zenuwachtige lachjes klinken op; het is geen fijne plek, liever klim je er snel weer uit, maar dat gaat dus niet zo makkelijk. De meisjes lijken eraan gewend te zijn en blijven er tamelijk onverschillig onder. Voor

hun is dit maar al te bekend terrein.

Ze vertellen over de wereld in de put om verbinding te maken met hun 'lief publiek', dat op die manier misschien wat meer begrip voor ze op kan brengen. 'Ik voelde me mezelf niet meer,' legt een van de meisjes uit. 'Alsof iemand me, terwijl ik diep lag te slapen, uit elkaar had gehaald en weer opnieuw in elkaar gezet.'

Vervreemding wordt bijna alledaags in deze voorstelling door de wat luchtige vertelstijl van Murakami. De muzikale intermezzo's – waaronder het toepasselijke *People are Strange* van The Doors, gezongen door de meisjes – bieden een tijdelijke uitweg uit de veldput, maar onherroepelijk keren we daar steeds weer terug.

Vervreemding van jezelf, van de wereld, van de ander, dat is wat deze voorstelling invoelbaar maakt. Grappig genoeg zit die ander tijdens de voorstelling recht tegenover de meiden en krijgt hij drie kwartier lang toegang tot hun wereld. Zodoende levert de vervreemding een moment van verbinding op, wat een knappe prestatie is.

*The Well* van Alexandra Broeder past binnen een nieuwe programmalijn van Frascati: *De (On)vertelde Stad*. Het theater wil hiermee, in nauwe samenwerking met maatschappelijke organisaties, gemeenschappen en ervaringsdeskundigen, een brug slaan tussen het theater en de samenleving. Momenteel werkt theatermaker Elike Roovers van theatergezelschap DEGASTEN aan een voorstelling met Arq Psychotrauma Expert Groep. Deze zal begin november in Frascati te zien zijn.